

Międzychód, 16 marca 2017 r.

RPO.3120.1.5.2017

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Działając na podstawie art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 ze zm.) Burmistrz Międzychodu po rozpatrzeniu wniosku z 2 stycznia 2017 r. o wydanie interpretacji indywidualnej, złożonego 12 stycznia 2017 r. przez

uznaje przedstawione w nim stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe.

Uzasadnienie

dalej Wnioskodawca, powołując się na art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 201 ze zm.), pismem z 2 stycznia 2017 r. (data wpływu 12 stycznia 2017 r.) wniósł o *przesądzenie w zakresie zdarzenia przyszłego „Czy przepisy Ustawy o inwestycjach w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości umożliwiają stwierdzenie, że dotychczasowa podstawa podatku od nieruchomości w zakresie elektrowni wiatrowych uległa zmianie i w roku 2017 ustalić należy jego nowy wymiar dla elektrowni wiatrowej w zlokalizowanej na dz. w gm. Międzychód o nr ewidencyjnym ”.*

W piśmie z 2 stycznia 2017 r. Wnioskodawca wyjaśnił, że sprawa dotyczy *wysokości podatku od nieruchomości w roku 2017 z tytułu eksploatacji elektrowni wiatrowej w gmina Międzychód na działce o nr ewidencyjnym , zwanej dalej inwestycją.*

Wnioskodawca wyraził stanowisko, że przepisy ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 961 ze zm.) *nie wpłynęły na sposób i wymiar dotychczasowego opodatkowania elektrowni wiatrowych, w tym także na obowiązujący od 2017 r. wymiar podatku od nieruchomości elektrowni wiatrowej w zlokalizowanej na dz. w o nr ewidencyjnym , obręb gm. Międzychód.* Tym samym, w jego ocenie, podatek od nieruchomości powinien być zatem uiszczany jako podatek od wartości *wieży wraz z fundamentem.*

Jednocześnie Wnioskodawca oświadczył, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu.

W uzasadnieniu swego wystąpienia Wnioskodawca wskazał, co następuje.

W związku z wejściem w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych zmiana uległa definicja obiektu budowlanego. Art. 2 tejże ustawy wprowadza nową definicję, zgodnie z którą elektrownia wiatrowa jest budowlą w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych o mocy większej niż mikroinstalacja. Do elementów technicznych ustawa zalicza z kolei wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądotwórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Wnioskodawca zauważa, że samo uzasadnienie projektu ustawy nie wskazuje, że celem regulacji jest dokonanie zmian w zakresie podatku od nieruchomości a jedynie wprowadzenie obowiązku szerszego stosowania przepisów Prawa budowlanego do części niebudowlanych elektrowni wiatrowych. Autor wystąpienia podkreśla przy tym, że opodatkowanie elektrowni wiatrowych skutkowałoby nierównym traktowaniem między innymi w stosunku do inwestorów posiadających elektrownie konwencjonalne, baterie koksownicze i piece przemysłowe, czy panele fotowoltaiczne, gdzie opodatkowaniu podlegają wyłącznie części budowlane, uniemożliwiając w ten sposób konkurowanie elektrowni wiatrowych z konwencjonalnymi źródłami wytwarzania energii oraz innymi źródłami odnawialnymi. Wnioskodawca przyznał, że prawo podatkowe ma charakter autonomiczny, w związku z czym nie jest dopuszczalne automatyczne odwołanie się do definicji uregulowanych w innych gałęziach prawa, jeśli nie wynika to wprost z przepisów prawa podatkowego. Definicja budowli może mieć zatem tylko taką treść, która została jej nadana w ustawie podatkowej tzn. w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Ustawa o inwestycjach nie jest ustawą podatkową, ani ustawą do której ustawa podatkowa odsyła.

Wnioskodawca wskazał, że wykreślenie z definicji budowli „elektrowni wiatrowych” nadal nie zmienia otwartego charakteru wyliczenia co jest urządzeniem technicznym niepodlegającym opodatkowaniu. Katalog ten nadal jest otwarty. Podobnie, zdaniem Wnioskodawcy, wprowadzenie „elektrowni wiatrowej” do załącznika Prawa budowlanego w kategorii XXIX również nie wpływa na zasady opodatkowania.

W piśmie z 2 stycznia 2017 r. autor stwierdza, że elementy techniczne nie mogą stanowić części obiektu budowlanego, a zatem i budowli, gdyż odbiegają od znaczenia „urządzeń instalacyjnych” wg Prawa budowlanego. Nie mogą tym samym być opodatkowane podatkiem od nieruchomości, podobnie jak urządzenia techniczne, gdyż te mają znaczenie typowo techniczne, przemysłowe i nie są zbudowane z wyrobów budowlanych. Zauważa też, że istnieje bogate orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego jednoznacznie potwierdzającego wszystkie przytoczone argumenty. W myśl tego elementy techniczne, jako części niebudowlane, nie powinny stanowić podstawy naliczania podatku od nieruchomości.

Wnioskodawca podkreśla w końcu, że linia orzecznicza nadal pozostaje aktualna, co potwierdza, że zmiana definicji w ustawie o inwestycjach służyć powinna wyłącznie celom zapisanym w tejże ustawie. Opodatkowanie zaś obiektów, które nie są objęte wyliczeniem zawartym w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, a ich konstrukcja, charakter i przeznaczenie różni się od wymienionych przez ustawodawcę, narusza zasadę określoności i zasadę ustawowego określania przedmiotu danin publicznoprawnych, wynikającą z art. 217 Konstytucji RP.

Burmistrz Międzychodu po zapoznaniu się z wnioskiem z 2 stycznia 2017 r. (data wpływu 12 stycznia 2017 r.) i dokładnej analizie przedmiotu sprawy uznał, że wyrażone w nim stanowisko Wnioskodawcy jest błędne. Tutejszy organ podatkowy zaistniałą sytuację prawną ocenia w następujący sposób.

W stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2016 r. problemy związane z opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych były przedmiotem rozważań Sądów Administracyjnych. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, że opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają jedynie części budowlane elektrowni wiatrowych. W jednym z wyroków z 15 maja 2012 r. Naczelny Sąd Administracyjny, sygn. akt: II FSK 2132/10, wskazał, iż podziela pogląd wyrażony w wyrokach NSA z dnia 5 stycznia 2010 r., sygn. akt: II FSK 1101/08 oraz z dnia 25 listopada 2010 r., sygn. akt: II FSK 1382/09, że elektrownie wiatrowe nie są budowlami w rozumieniu art. 1a. ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.) zw. dalej u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 290 ze zm.) zw. dalej u.p.b., ponieważ nie zostały wprost wymienione w tym przepisie.

Zdaniem tutejszego organu podatkowego dotychczasowa linia orzecznicza, wbrew temu na co wskazuje Wnioskodawca, nie znajduje zastosowania po wejściu w życie 16 lipca 2016 r. przepisów ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 961 ze zm.) zw. dalej u.i.e.w. Na mocy tej ustawy od 16 lipca 2016 r. elektrownia wiatrowa w całości stanowi budowlę, z tym, że zgodnie z art. 17 „Od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2016 r. podatek od nieruchomości dotyczący elektrowni wiatrowej ustala się i pobiera zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem wejścia w życie ustawy”.

W art. 2 pkt. 1 u.i.e.w. ustawodawca zawarł legalną definicję elektrowni wiatrowej, przez którą rozumieć należy budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 478 ze zm.). Ponadto zgodnie z art. 2 pkt 2 u.i.e.w. określenie „elementy techniczne” oznaczają: wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądotwórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Jednocześnie przepis art. 9 u.i.e.w. znówelizował art. 3 pkt 3 u.p.b. dotyczący definicji budowli. Po nowelizacji przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty linowe, lotniska, mosty wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, naziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Porównanie definicji budowli sprzed nowelizacji u.p.b. i po jej nowelizacji wskazuje, że wykreślono z przykładowego katalogu urządzeń technicznych, których jedynie części budowlane stanowiły budowlę, wyrażenie „elektrownie wiatrowe”. Zmieniona została także treść załącznika do u.p.b., który wymienia kategorie obiektów budowlanych. Chodzi tutaj o zmianę zapisu w kategorii XXIX, w którym wprowadzono nową kategorię obiektu budowlanego, jakim jest

elektrownia wiatrowa. W ustawie Prawo budowlane w art. 82 ust. 3 u.p.b. dodano punkt 5b. odwołujący się do definicji elektrowni wiatrowej w rozumieniu art. 2 pkt 1 u.i.e.w., gdzie została ona w całości zdefiniowana jako budowla w rozumieniu przepisów prawa budowlanego .

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ustawa w art. 1a. pkt 2 definiuje budowlę jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Z kolei u.p.b. w art. 3 pkt 1 definiuje obiekt budowlany jako budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Stosownie z art. 3 pkt 9 u.p.b. przez urządzenie budowlane rozumie się urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

W obecnym stanie prawnym, zdaniem tutejszego organu podatkowego ustalenie na nowych zasadach podatku od nieruchomości od elektrowni wiatrowych wymaga odwołania się do u.p.o.l., u.p.b. i do u.i.e.w.

W tym miejscu należy odwołać się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. (P 33/09). Wyrok ma charakter interpretacyjny i jest efektem wieloletniego sporu o opodatkowanie podziemnych wyrobisk górniczych. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego: cyt. „(...) problem odwołania się do przepisów prawa budowlanego można przewidzieć w dwóch płaszczyznach. Po pierwsze może chodzić o to, czy odesłanie do przepisów prawa budowlanego oznacza odesłanie tylko do samej ustawy – Prawo budowlane, po drugie, jaki skutek podatkowy ma sytuacja, gdy przepisy odrębne w stosunku do prawa budowlanego precyzują bądź definiują wyrażenia występujące w prawie budowlanym albo nawet wprost stanowią, iż dany obiekt jest albo nie jest budowlą (...). Dwukrotne odwołanie się w jej sformułowaniu (chodzi o u.p.o.l.) do przepisów prawa budowlanego należy interpretować jako odesłanie do przepisów u.p.b., a nie jako odesłanie do wszelkich przepisów regulujących zagadnienia związane z procesem budowlanym (...). Jeżeli o uznaniu określonego rodzaju obiektów (urządzeń) za budowle (urządzenia budowlane) w rozumieniu prawa budowlanego współdecydują również inne regulacje niż u.p.b., to taka kwalifikacja, o ile nie jest wynikiem zastosowania analogii z ustawy czy tym bardziej reguł dopuszczających wykładnię rozszerzającą, będzie wiążąca także w kontekście u.p.o.l. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, w której przepisy odrębne w stosunku do u.p.b. precyzują bądź definiują wyrażenia występujące w prawie budowlanym albo nawet wprost stanowią, iż dany obiekt (urządzenie) jest albo nie jest budowlą (urządzeniem budowlanym) w ujęciu u.p.b. (...) W prawie podatkowym - inaczej niż w prawie budowlanym jako dziedzinie prawa administracyjnego – obowiązuje restrykcyjnie pojmowana konstytucyjna zasada wyłączności ustawowej, co oznacza, że poza niewielkimi wyjątkami nie dopuszcza się regulowania zagadnień podatkowych w aktach podustawowych. Jeżeli zatem o zakwalifikowaniu obiektu czy urządzenia jako budowli bądź urządzenia budowlanego w rozumieniu prawa budowlanego miałyby przesądzać przepisy aktu wykonawczego, to nie istnieją podstawy, by taki obiekt czy urządzenie uznać za budowlę na gruncie u.p.o.l. Odwołanie się w u.p.o.l. do przepisów prawa budowlanego należy interpretować wyłącznie jako odesłanie do regulacji rangi ustawowej”. Z punktu widzenia praktyki stosowania prawa istotna jest treść podsumowująca uzasadnienie wyroku Trybunału

Konstytucyjnego - cyt. „(...) Należy zatem wskazać raz jeszcze, że za budowle w rozumieniu u.p.o.l. można uznać: jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym (...); jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej; mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”. Analizowany wyrok formalnie dotyczy tylko podziemnych wyrobisk górniczych. Jednakże zakres analizy w nim zawartej jest znacznie szerszy. Trybunał Konstytucyjny dokonał w nim kompleksowej analizy pojęcia budowli i zakresu przedmiotowego podatku od nieruchomości. Rozsądek i dbałość o sytuację finansową gmin nakazują przestrzeganie wytycznych zawartych w prezentowanym wyroku.

Istotne jest również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego odnoszące się do występującego powszechnie w orzecnictwie sądów administracyjnych poglądu, wedle którego przy ustalaniu znaczenia lub zakresu definicji wyrażeń "obiekt budowlany" i "urządzenie budowlane" (co w konsekwencji oznacza także odesłanie do definicji wyrażeń "budynek", "budowla" i "obiekt małej architektury") nie jest dopuszczalne branie pod uwagę - poza art. 3 pkt 1, 2, 3, 4 i 9 u.p.b. - innych przepisów u.p.b., a tym bardziej przepisów innych aktów normatywnych. Trybunał Konstytucyjny krytycznie ocenił taką praktykę wskazując, że „twierdzenie to zdaje się ignorować kilka bezspornych reguł wykładni, które w celu poprawnego odtworzenia normy prawnej z tekstu prawnego nakazują: 1) interpretować przepisy prawne w kontekście normatywnym, obejmującym nie tylko przepisy sąsiadujące czy przepisy zawarte w tej samej jednostce systematyzacyjnej, lecz także treść całego aktu normatywnego, 2) uwzględniać wszelkie przepisy modyfikujące regulację podstawową, niezależnie od tego, w jakim miejscu danego aktu normatywnego czy też w jakim akcie normatywnym takie modyfikatory zostały zamieszczone, 3) przeprowadzać interpretację przepisów prawnych w taki sposób, by uniknąć niespójności i luk, co z założenia wymaga wzięcia pod uwagę pozostałych uregulowań danego aktu normatywnego oraz uregulowań aktów normatywnych odnoszących się do identycznej lub podobnej materii”.

Trybunał Konstytucyjny na gruncie rozpoznawanej sprawy uznał, iż wręcz konieczne jest odwołanie się do innych przepisów poza przepisami ustawy Prawo budowlane celem ustalenia czy przepisy te nie współkształtują definicji sformułowanych w art. 3 pkt 1, 2, 3, 4 i 9 u.p.b., a przynajmniej nie wpływają na sposób kwalifikowania na ich podstawie poszczególnych obiektów, co jest tym bardziej uzasadnione, że definicje w u.p.b. budzą bardzo wiele wątpliwości.

Biorąc pod uwagę treść przepisu art. 2 w związku z art. 17 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, w ocenie tutejszego organu podatkowego, od 1 stycznia 2017 r. przedmiotem opodatkowania będą „w całości” elektrownie wiatrowe, które zostały przez ustawodawcę wprost nazwane budowlami. Opodatkowane zatem zostaną nie tylko części budowlane: fundament, wieża, ale także elementy niebudowlane tj. elementy techniczne takie jak: wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądotwórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Podkreślić przy tym należy, iż katalog wskazanych w art. 2 pkt 1 u.i.e.w. części elektrowni wiatrowych nie jest zamknięty, gdyż ustawodawca posłużył się pojęciem „składającą się co najmniej z ...”.

W oparciu o wyżej przedstawioną analizę obecnego stanu prawnego Burmistrz Międzychodu stoi na stanowisku, że choć elektrownie wiatrowe nie zostały wprost wymienione, po nowelizacji, w art. 3 pkt 3 u.p.b. to jednak znalazły się w załączniku do u.p.b., co nakazuje zaliczenie elektrowni

wiatrowych do obiektów budowlanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 u.p.b. Wśród nich z kolei wyłącznie do kategorii budowli, gdyż elektrownie wiatrowe nie posiadają cech budynku czy też obiektów małej architektury, o których mowa w art. 3 pkt 2 i 4 u.p.b. Ponadto wprowadzony, wskutek nowelizacji, pkt 5b do art. 82 ust. 3 u.p.b. odwołuje się do elektrowni wiatrowych w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, która wprost wskazuje, że elektrownię wiatrową należy zakwalifikować jako budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. Tym samym, w ocenie tutejszego organu podatkowego, nie znajduje uznania pogląd Wnioskodawcy jakoby autonomiczny charakter prawa podatkowego nie dopuszczał odwoływania się do definicji uregulowanych w innych gałęziach prawa, jeśli nie wynika to wprost z przepisów prawa podatkowego. Przeczy temu przedstawiona powyżej wykładnia Trybunału Konstytucyjnego oraz analiza obecnego stanu prawnego zawartego w u.p.o.l., u.p.b. oraz w u.i.e.w.

Podobnie nie znajduje oparcia argument Wnioskodawcy o przesłankach wynikających z art. 217 Konstytucji RP, skoro ustawa podatkowa odnosiła się i nadal się odnosi do ustawy Prawo budowlane w zakresie definicji budowli, tyle tylko, że ta została uzupełniona w oparciu o u.i.e.w. o elektrownie wiatrowe. Tym samym, zgodnie z powołaną wyżej regulacją Konstytucji RP przedmiot opodatkowania został wskazany w akcie normatywnym rangi ustawowej.

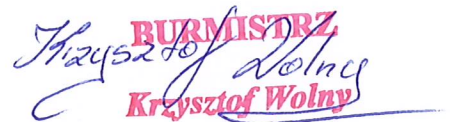
Burmistrz Międzychodu nie podziela poglądu Wnioskodawcy, według którego elementy techniczne nie mogą stanowić części obiektu budowlanego a zatem i budowli a tym samym nie mogą być opodatkowane podatkiem od nieruchomości. Takiemu stanowisku przeczy sama treść definicji elektrowni wiatrowej zawarta w u.i.e.w. obejmująca łącznie elementy budowlane oraz techniczne. Nie jest to przy tym działanie przypadkowe lecz celowe. W uzasadnieniu do projektu ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych postanowiono bowiem, że cała elektrownia wiatrowa będzie budowlą. Przyjęcie takiego właśnie rozwiązania niesie za sobą określone skutki, między innymi w postaci zwiększenia zakresu przedmiotowego podatku od nieruchomości w odniesieniu do elektrowni wiatrowych. Znajduje to swój wyraz w treści art. 17 u.i.e.w., którym ustawodawca opóźnił termin zmiany sposobu opodatkowania elektrowni wiatrowych. Przeczy to zdaniu Wnioskodawcy, wedle którego regulacja u.i.e.w. nie zakłada wzrostu wysokości obciążeń z tytułu podatku od nieruchomości dla posiadaczy elektrowni wiatrowych.

W powyższych okolicznościach nieuprawnione jest stanowisko Wnioskodawcy, który twierdzi, że elektrownię wiatrową jako całość można uznać wyłącznie dla celów u.i.e.w., skoro ustawa Prawo budowlane wprost do definicji zamieszczonej w tej ustawie się odwołuje. Tym samym opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlega cała elektrownia wiatrowa a nie tylko wybrane jej części. Nie można w tym miejscu zgodzić się z opinią Wnioskodawcy o braku uzasadnienia dla zróżnicowania w traktowaniu dla celów podatku od nieruchomości elektrowni konwencjonalnych, baterii koksoowniczych i piecy przemysłowych, czy paneli fotowoltaicznych, w przypadku których opodatkowaniu podlegają tylko części budowlanych i elektrowni wiatrowych. Nowelizacja u.p.b., jak też wprowadzenie w u.i.e.w. definicji elektrowni wiatrowej, do której u.p.b. odwołuje się, dowodzi, że celem ustawodawcy było objęcie podatkiem od nieruchomości całej elektrowni wiatrowej.

Reasumując powyższą interpretację tutejszy organ podatkowy stoi na stanowisku, że ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości zmieniła zakres przedmiotowy podatku od nieruchomości odnośnie elektrowni wiatrowych. Od 1 stycznia 2017 r. podatek od nieruchomości powinien być zatem naliczany od elektrowni wiatrowych zarówno od części budowlanych jak i elementów technicznych, o których stanowi art. 2 u.i.e.w.

POUCZENIE

1. Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).
 2. Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).
 3. Skargę wnosi się za pośrednictwem organu - Burmistrza Międzychodu, ul. Marszałka Piłsudskiego 2, 64-400 Międzychód.
 4. Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.
-

BURMISTRZ
Krzysztof Wolny

Sprawę prowadzi:
Piotr Biniaś

Tel.: 95 748 8119

Otrzymują:

1. adresat
2. a. a.

